

Sygn. akt

III AUa 1374/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wypłatę emerytury i odsetki

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **23 września 2013 r.** sygn. akt **IV U 137/13**

oddala apelację

Sygn. Akt III AUa 1374/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 grudnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił J. P. wypłaty emerytury za okres od 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r.

W uzasadnieniu tak brzmiącej decyzji organ rentowy podał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. stwierdzający, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikająca z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie ma zastosowania w przypadku wnioskodawcy, którego emerytura zawieszona została w okresie od 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r. tj. przed wejściem w życie przepisów.

J. P. odwołał się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, wnosząc o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kwoty pieniężnej w wysokości należnej mu emerytury od dnia 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r. z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Skarżący podniósł, że 28 marca 2001r. ZUS Oddział w J. wstrzymał mu wypłatę emerytury z dniem 1 lipca 2000r. w związku z wejściem w życie art. 103 ust. 2a, dodanym przez art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 21 stycznia 2000r.

W uzasadnieniu odwołania J. P. przywołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. i wskazał, że na skutek stosowania ustawy przed wydaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego poniósł szkodę w wysokości równej sumie utraconych świadczeń emerytalnych od dnia 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r.

Określając decyzję organu rentowego z 28 grudnia 2012r. jako niezgodną z przepisami prawa, dowodził, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego umożliwiło mu zgłoszenie żądania „naprawienia szkody”.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i podtrzymał argumentację z uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie po rozpoznaniu odwołania wyrokiem z 23 września 2013r. oddalił odwołanie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ten ustalił, że J. P. prawo do emerytury uzyskał decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z 12 kwietnia 1999r. poczynając od 1 marca 1999r. W tym czasie wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu w Zespole Szkół (...) w J. na stanowisku nauczyciela chemii. Decyzją z 28 marca 2001r. organ rentowy wstrzymał wnioskodawcy wypłatę świadczenia od 1 kwietnia 2001r. z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania umowy o pracę i równocześnie zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia za okres od 1 lipca 2000r. do 31 marca 2001r. Wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy z dniem 31 sierpnia 2002r. i w związku z tym Zakład podjął wypłatę świadczenia.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., na który powoływał się wnioskodawca nie ma zastosowania w jego sprawie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że „sytuacja J. P. nie podlegała treści art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zw. z art. 103a ustawy emerytalnej, bowiem począwszy od 1 września 2002r. wnioskodawca wyłącznie pobiera świadczenie emerytalne i nie pozostawał w okresie obowiązywania tych przepisów w stosunku pracy”.

Sąd zwrócił uwagę, że podstawą zawieszenia wypłaty emerytury wnioskodawcy był art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, co do którego zgodności z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się w orzeczeniu z dnia 7 lutego 2006r. sygn. Akt SK 45/04 stwierdzając, że art. 103 ust. 2a jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Konsekwencją zajętego przez Sąd I instancji stanowiska było oddalenie odwołania wnioskodawcy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego J. P., wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

Skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu tego zarzutu naprowadził, że prawo do emerytury nabył prawomocną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. – w okresie kiedy obowiązywały przepisy umożliwiające łączenie pobierania emerytury z pracą zawodową bez konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Na podstawie wprowadzonego od 1 lipca 2000r. przepisu art. 103 ust. 2a organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia, mimo iż nie miał do tego prawa gdyż w aktach rentowych nie było żadnych dokumentów potwierdzających zawiadomienie go o zmianie przepisów. Podniósł, że zawieszenie wypłaty świadczenia byłoby możliwe wyłącznie w sytuacji powiadomienia go o braku prawa do pobierania świadczenia.

Wywiódł, że:

2. przedmiotem badania Trybunału w rozpatrywanej sprawie dotyczącej wnioskodawcy był przepis znowelizowany (tj. art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS), a nie przepis nowelizujący.

Zdaniem skarżącego z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. wynikają następujące dyrektywy:

- art. 103a ustawy o z.e.p z FUS jest tożsamy z rozwiązaniem zawartym w art. 10 ust. 2a tejże ustawy uchylonym 8 stycznia 2009r.

- tożsamy jest również kontekst normatywny obu przepisów oraz cele, które miał realizować,

- zarzut niekonstytucyjności kwestionowanej regulacji formułowany jest w odniesieniu do wąskiego kręgu osób, a mianowicie „emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, tj. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”,

- zakresem zaskarżenia objęte jest wyłącznie stosowanie tego rozwiązania do osób, które w momencie jego wejścia w życie miały już ustalone prawo do emerytury,

- wzorcami kontroli były zasady wynikające z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

- jeżeli ubezpieczony już raz spełnił warunki, żeby zrealizować swoje prawa do świadczenia emerytalnego, to niedopuszczalnym jest – z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa – nakazanie mu ponownego realizowania już skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury,

- Trybunał Konstytucyjny nie badał konstytucyjności obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury, lecz zastosowania nowej treści ryzyka emerytalnego,

- obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury nie będzie miał zastosowania do emerytów, którzy mieli już ustalone i realizowane prawo do emerytury,

- jest bezsporne to, że należy do tej grupy ubezpieczonych.

3. zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 2 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998r. podnosząc, że ustawa stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych.

Stwierdził, że wykładnia językowa, systematyczna, teleologiczna i efektywna jednoznacznie wskazują, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. ma zastosowanie w jego przypadku.

4. zarzucił naruszenie art. 361 § 1 kpc podnosząc, że sąd winien uznać art. 103a i 103 ust. 2a jako nieistniejące w obiegu prawnym z wszystkimi konsekwencjami w jego sprawie,

5. Podkreślił, że w piśmie organu rentowego z 31 stycznia 2013r. stwierdzono, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. i określona nim sytuacja nie dotyczy wnioskodawcy, którego prawo do świadczenia zawieszono na podstawie obowiązującego w dacie nabycia prawa do świadczenia art. 103 ust. 2a ustawy, a tym samym brak jest podstaw do wypłaty świadczenia za wskazany okres. Stwierdził, że jest to poświadczenie nieprawdy (fałsz intelektualny), gdyż przepis ten wprowadzono do obiegu prawnego dopiero z dniem 1 lipca 2000r. tj. 17 miesięcy później od daty przyznania świadczenia.

6. Oddalenie odwołania przez Sąd Okręgowy określił jako akt dyskryminacyjny. Wywiódł, że fakt iż występował pod zarządkiem art. 103 ust. 2a, a nie art. 103a ustawy nie powinno mieć żadnego znaczenia prawnego w rozpatrywanej sprawie.

Konkludując zarzucił Sądowi Okręgowemu wadliwe zastosowanie przepisu zakwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. oraz niezapoznanie się bądź niezrozumienie uzasadnienia orzeczenia Trybunału.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja J. P. jest całkowicie nieuzasadniona i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Wyrok Sądu Okręgowego, wbrew podniesionym w apelacji zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu. W szczególności wyrok ten nie został wydany z zarzucanym mu naruszeniem przepisów prawa materialnego.

Stanowczo bowiem trzeba stwierdzić, że Sąd I instancji rozpoznając sporną kwestię zasadności żądania wnioskodawcy wypłacenia mu emerytury za okres od 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r., nie naruszając przepisów postępowania i prawa materialnego dokonał prawidłowych ustaleń i trafnie je ocenił, stąd też rozstrzygnięcie tego Sądu skutecznie podważone być nie może.

Stan faktyczny sprawy przedstawia się następująco:

J. P., urodzony (...), z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury wystąpił 1 kwietnia 1999r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. po ustaleniu, że wnioskodawca spełnia warunki do nabycia prawa do świadczenia określone przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440), decyzją z 12 kwietnia 1999r. ustalił prawo do emerytury od 1 marca 1999r. Równocześnie świadczenie zmniejszone zostało o 24% kwoty bazowej z powodu osiągnięcia dochodu z tytułu zatrudnienia.

Decyzją z 26 marca 2001r. wydaną z urzędu, organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 kwietnia 2001r., z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Następną decyzją z 28 marca 2001r. organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca kontynuując zatrudnienie pobrał od 1 lipca 2000r. do 31 marca 2001r. tytułem emerytury kwotę 11.148,27 zł, pomimo że w wymienionym okresie wypłata świadczenia winna była podlegać zawieszeniu i zobowiązał wnioskodawcę do jej zwrotu wraz z odsetkami.

Po rozpoznaniu wniosku J. P. Zakład odstąpił od żądania zwrotu nienależnie pobranej emerytury w kwocie 2788,10 zł oraz odsetek, pozostałą część nadpłaty rozłożył na 36 rat.

Z dniem 31 sierpnia 2002r. skarżący rozwiązał umowę o pracę i ZUS Oddział w J. podjął wypłatę emerytury od 1 września 2002r. (dokonując równocześnie przeliczenia wysokości świadczenia).

Obecnie skarżący dowodzi, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien wypłacić mu emeryturę za okres od 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r., a to w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. Akt K 2/12, którym Trybunał orzekł że „art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikająca z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Żądanie wnioskodawcy, jak trafnie ustala Sąd I instancji nie ma podstaw prawnych i jest najwyraźniej efektem błędnego odczytania orzeczenia Trybunału, a w szczególności jego uzasadnienia.

Wnioskodawca prawo do emerytury uzyskał od 1 marca 1999r., a więc pod rządami ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst pierwotny Dz. U z 1998r. Nr 162, poz. 1118).

Przepis art. 103 ust. 1 ustawy w brzmieniu wówczas obowiązującym stanowił, że prawo do emerytur i rent ulegało zawieszeniu lub świadczenia te ulegały zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106. Stosownie do art. 104 ust. 6 ustawy prawo do emerytury ulegało zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu z kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W przypadku zaś osiągnięcia niższego przychodu świadczenia ulegały zmniejszeniu według zasad określonych w ust. 8 art. 104 powołanej ustawy. Z uwagi na wysokość osiąganego przez wnioskodawcę przychodu (poniżej 130% przeciętnego wynagrodzenia) jego emerytura podlegała zmniejszeniu.

Od 1 lipca 2000r. do ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadzony został przepis art. 103 ust. 2a w brzmieniu: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego (art. 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - Dz. U z 2000r. Nr 9, poz. 118).

Skutkiem wejścia z dniem 1 lipca 2000r. powołanego wyżej przepisu było zawieszenie wypłaty emerytur tym wszystkim emerytom, którzy w dniu nabycia prawa do emerytury kontynuowali zatrudnienie, jak również zawieszenie wypłaty świadczenia ubezpieczonym, którzy po dniu wejścia w życie przepisu występując z wnioskiem o emeryturę pozostawali w zatrudnieniu. Kontynuowanie zatrudnienia zatem nie miało wpływu na nabycie prawa do emerytury, a prowadziło jedynie do zawieszenia wypłaty świadczenia do chwili rozwiązania stosunku pracy.

Tak też w przypadku wnioskodawcy, który rozwiązał umowę o pracę z dniem 31 sierpnia 2002r. i organ rentowy podjął od 1 września 2002r. wypłatę emerytury.

Z chwilą wejścia w życie art. 103 ust. 2a pojawiły się wątpliwości, co do jego zgodności z przepisami ustawy zasadniczej tj. Konstytucji RP.

Trybunał Konstytucyjny badając zasadność podniesionych w dwóch skargach zarzutów wyrokiem z dnia 7 lutego 2006r. sygn. Akt SK 45/04 uznał, że art. 103 ust. 2a jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji, tym samym przepis ten do dnia jego uchylecia, co nastąpiło z dniem 8 stycznia 2008r., pozostawał w obrocie prawnym i stanowił dla organu rentowego podstawę do zawieszania wypłaty świadczeń emerytalnych tym wszystkim emerytom, którzy po nabyciu prawa do emerytury kontynuowali zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą

na rzecz którego świadczyli pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, określonym decyzją organu rentowego.

Nie ma zatem racji skarżący, kiedy twierdzi, że art. 103 ust. 2a jako nieistniejący nie powinien mieć zastosowania przy rozpoznawaniu jego żądania wypłaty świadczenia za sporny okres.

Wręcz przeciwnie, przepis ten „uznany za zgodny z Konstytucją” obowiązywał od 1 lipca 2000r. do 8 stycznia 2008r., a skoro tak, to decyzja Zakładu o zawieszeniu wypłaty świadczenia była zgodna z prawem.

Na marginesie jedynie – z uwagi na podniesiony zarzut – Sąd Apelacyjny zauważa, że żaden przepis nie nakładał na organ rentowy obowiązku powiadomienia świadczeniobiorców o wprowadzeniu do ustawy o emeryturach i rentach z FUS art. 103 ust. 2a.

Wnioskodawca podnosi też w swojej apelacji, że z uwagi na tożsamość rozwiązania zawartego w art. 103 ust. 2a i 103a ustawy emerytalno rentowej – w jego przypadku wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. winien wywołać skutek w postaci wypłacenia mu emerytury za okres zawieszenia.

Należy zgodzić się z wyrażonym w tej kwestii przez Sąd I instancji poglądem co do braku podstaw do uwzględnienia żądania.

Sąd Apelacyjny ponownie przypomina, że ustawą z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadzony został art. 103a w brzmieniu: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego – art. 6 pkt 2 powołanej wyżej ustawy.

Poprzez uregulowanie zawarte w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010r. (do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się poczynając od dnia 1 października 2011r.) art. 103a znalazł również zastosowanie do ubezpieczonych, którzy przed dniem 8 stycznia 2011r. nabyli prawo do emerytury i świadczenie było realizowane przy kontynuowaniu zatrudnienia.

Przedmiotem badania zgodności z przepisami Konstytucji przez Trybunał Konstytucyjny był art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, a nie jak wywodzi w apelacji skarżący, art. 103a ustawy emerytalno – rentowej.

Wynika to wprost z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który stwierdził „Trybunał musiał zbadać, czy w rozpatrywanej aktualnie sprawie, ze względu na uprzednie rozpoznanie kwestii konstytucyjności określonego przepisu z tym samym wzorcem kontroli, nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa, wyłączająca dopuszczalność merytorycznej oceny zgłoszonych zarzutów, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania. Trybunał ustalił, że nie ma podstaw do umorzenia postępowania ze względu na zasadę res iudicata. Wymaga na bowiem tożsamości zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej środka inicjującego postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym,. Zgodnie jednak z dotychczasowym orzecnictwem Trybunału, brak podstaw do przyjęcia powagi rzeczy osądzonej nie oznacza, że wcześniejsze rozstrzygnięcie kwestii konstytucyjności danego przepisu z tym samym wzorcem jest prawnie obojętne. W takiej sytuacji aktualizuje się bowiem zakaz wynikający z zasady ne bis in idem, rozumianej z uwzględnieniem specyfiki postępowania przed Trybunałem. Zasada ta nakłada na Trybunał obowiązek dokonania oceny w kategoriach pragmatycznych, czy celowe jest prowadzenie postępowania i orzekanie w kwestii, która została już ostatecznie rozstrzygnięta.

Dalej Trybunał wskazał, że „podstawową różnicą w analizowanym przypadku jest to, że w sprawie o sygn. SK 45/04 Trybunał oceniał przepis prawa materialnego, tj. art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przedmiotem kontroli Trybunału była zatem istota tej regulacji, tj. uzależnienie realizacji prawa do emerytury od uprzedniego

rozwiązania stosunku pracy przez emeryta. Regulacja, będąca aktualnie przedmiotem kontroli, wynika z art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r., będącego przepisem intertemporalnym. Przepis o takiej treści nie był kontrolowany w sprawie o sygn. SK 45/04. Ustawa z 21 stycznia 2000r. nie zawierała bowiem żadnych przepisów intertemporalnych. Stanowiła jedynie, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2000r. Obecnie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest zatem kwestionowany co do istoty, lecz jedynie jako pozostający w związku z art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. Zasadniczy problem dotyczy zaś rozciągnięcia na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. regulacji zawartej w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS na osoby, które nabyły prawo do emerytury przed jego wejściem w życie”.

Nie można zatem zgodzić się z postawioną przez wnioskodawcę tezą, że „przedmiotem badania przez Trybunał był przepis „znowelizowany”, a nie przepis „nowelizujący”.

Błędnie wnioskodawca dowodzi, że znalazł się w kręgu osób, do których wprost odnosi się orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, jeżeli się zważy, że Trybunał w uzasadnieniu orzeczenia bardzo ściśle określił krąg osób – adresatów rozstrzygnięcia. Stwierdził bowiem, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r.”

Wnioskodawca prawo do świadczenia nabył przed 8 stycznia 2009r., bo w marcu 1999r. Do zawieszenia wypłaty emerytury w jego przypadku doszło na podstawie uznanego za zgodny z konstytucją art. 103 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej, w dniu 1 października 2011r. nie pozostawał w zatrudnieniu, od ponad dziewięciu lat miał wypłacane świadczenie, stąd też organ rentowy nie wydał w jego sprawie żadnej decyzji, której podstawę prawną stanowiłby art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, co do którego Trybunał Konstytucyjny zajął stanowisko w wyroku z dnia 13 listopada 2012r.

Wszystko to razem prowadzi do wniosku, że wyrok Sądu I instancji oddalający odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. odmawiającej skarżącemu wypłaty emerytury za okres od 1 lipca 2000r. do 31 sierpnia 2002r. zasługuje w pełni na akceptację.

Z tych też względów orzeczono o oddaleniu apelacji stosownie do art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)